సుప్రీం కోర్టు నివేదిక (1963)

బ్రిటీష్ ఇండియా కార్పోరేషన్ లిమిటెడ్

v.

సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ కలెక్టరు

(ఎస్. కె.దాస్, జె. ఎల్.కపూర్, ఎ. కె.సర్కార్,

ఎం. హిదయతుల్లా మరియు ఆర్ & ఘుబర్ దయాల్., జెజె.)

Excise డ్యూటీ- ఫుట్ వేర్ -50 లేదా అంతకంటే ఎక్కువ మంది కార్మికులను నియమించి, విద్యుత్ ను ఉపయోగించే ఫ్యాక్టర్ బిపై విధించే ఎక్సైజ్ సుంకం-పాదరక్షలు-2 హెచ్.పి - ఒకవేళ వివక్ష- కేంద్ర ఎక్సైజ్ మరియు ఉప్పు చట్టం, 1944 (1944), షెడ్యూల్ ఐటమ్ నెం.17 భారత రాజ్యాంగం, ఆర్టికల్ 14.

కేంద్ర ఉప్పు చట్టం 1944 షెడ్యూలులోని 17 వ అంశం ప్రకారం 50 మంది లేదా అంతకంటే ఎక్కువ మంది కార్మికులు పనిచేసే, 2 హెచ్ పీ కంటే ఎక్కువ విద్యుత్ ను ఉపయోగించే ఏదైనా కర్మాగారంలో ఉత్పత్తి అయ్యే పాదరక్షలపై ఎక్సైజ్ సుంకం విధించారు. పెద్ద తయారీదారులపై మాత్రమే సుంకం విధించడం వివక్షాపూరితమని, కార్మికుల సంఖ్య లేదా 2 కంటే ఎక్కువ విద్యుత్ వినియోగం ఆధారంగా తయారీదారుల మధ్య వ్యత్యాసాన్ని గుర్తించడానికి సహేతుకమైన ఆధారం లేదని పిటిషనర్ వాదించారు. హెచ్.పి. మరియు భారీ సుంకం విధించడం వల్ల బడా తయారీదారులను వ్యాపారం నుండి దూరంగా ఉంచడానికి తగినంత పోటీ ఏర్పడింది.

షెడ్యూలులోని 17 వ అంశం సహేతుకమైన వర్గీకరణపై ఆధారపడి ఉందని, ఇది చెల్లుబాటు అవుతుందని పేర్కొంది. 50 లేదా అంతకంటే ఎక్కువ మంది కార్మికులను నియమించిన తయారీదారులు బాగా నిర్వచించబడిన తరగతిని ఏర్పరుస్తారు, అలాగే 2 HP కంటే ఎక్కువ శక్తిని ఉపయోగించే తయారీదారులు కూడా. ఎక్సైజ్ సుంకాన్ని విధించేటప్పుడు, పెద్ద తయారీదారుగా సుంకాన్ని అంత సులభంగా చెల్లించలేని చిన్న తయారీదారుకు అనుకూలంగా మినహాయింపు ఇవ్వాలనే ఖచ్చితమైన కోరిక ఉంది, సహకార సంఘాలు, కుటీర పరిశ్రమలు మరియు చిన్న తయారీదారుల ప్రయోజనాలను దృష్టిలో ఉంచుకుని వారికి ప్రోత్సాహం ఇవ్వడానికి మరియు పెద్ద పరిశ్రమలతో పోటీలో వారిని వినాశనం నుండి రక్షించడానికి ఇటువంటి వర్గీకరణ తరచుగా చేయవలసి ఉంటుంది.

ఓరియంట్ వీవింగ్ మిల్స్ (పి) లిమిటెడ్ వి. యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా, (1962) సూప్ 3 ఎస్.సి.ఆర్. 481 ప్రస్తావించబడింది.

ఒరిజినల్ పరిధి : పిటిషన్ "లేదు. 94 ఆఫ్ 1955.

భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 ప్రకారం ప్రాథమిక హక్కుల అమలు కోసం పిటిషన్.

పిటిషనర్ తరఫున బిషన్ నారాయణ్, రామేశ్వర్ నాథ్, ఎస్ ఎన్ ఆండ్లే, పీఎల్ వోహ్రా వాదనలు వినిపించారు.

బన్యాల్, అడిషనల్ సొలిసిటర్ జనరల్ ఆఫ్ ఇండియా, ఎన్ ఎస్ బింద్రా, పీడీ. మీనన్, ప్రతివాదుల కోసం.

1962. ఆగస్టు 20. కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పులో..

హిదయతుల్లా, జె -1954 ఫిబ్రవరి 28 నుంచి అమల్లోకి వచ్చిన సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్ 1944 (1944 నాటి) మొదటి షెడ్యూలులోని 17 వ నెంబరు "పాదరక్షలు" ద్వారా పిటిషనర్ పై ఎక్సైజ్ సుంకం విధించడాన్ని సవాలు చేస్తూ రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 కింద దాఖలైన పిటిషన్ ఇది. సరుకు రవాణా, ప్యాకింగ్ మరియు పంపిణీ కొరకు ఛార్జీలు.

పిటిషనర్, బ్రిటిష్ ఇండియా కార్పొరేషన్ లిమిటెడ్ ఒక పబ్లిక్ లిమిటెడ్ కంపెనీ, ఇది ఇతర కంపెనీలను టేకోవర్ చేయడానికి మరియు వాటిని విలీనం చేయడానికి ఏర్పడింది. పిటిషనర్ బాధ్యతలు స్వీకరించిన కంపెనీల్లో కూపర్ అలన్ అండ్ కంపెనీ లిమిటెడ్, కాన్పూర్ లోని నార్త్ వెస్ట్ టానరీ కంపెనీ లిమిటెడ్ ఉన్నాయి. ఈ రెండు కంపెనీలు షూలు మరియు ఇతర లెదర్ గూడ్స్ మరియు ప్రసిద్ధ బ్రాండ్ "ఎఫ్ ఎల్ ఇ ఎక్స్" బూట్లను తయారు చేసే ఒకే యూనిట్ గా పనిచేస్తాయి. 1952-55 ఆర్థిక సంవత్సరానికి కేంద్ర ప్రభుత్వం చేసిన ఆర్థిక ప్రతిపాదనల ఫలితంగా 1954 ఫిబ్రవరి 27 న పార్లమెంటులో ఒక బిల్లు (నం.9 ఆఫ్ 1954) ప్రవేశపెట్టబడింది. బిల్లులోని 8 వ క్లాజ్ ప్రకారం ఫ్యాక్టరీస్ యాక్ట్ 1948 (63 ఆఫ్ 1948)లో నిర్వచించిన విధంగా ఏదైనా కర్మాగారంలో ఫుట్ వేర్ ను ఉత్పత్తి చేస్తే 10% అడవలోరామ్ పై పన్ను విధించాలని ప్రతిపాదించారు. ఫైనాన్స్ యాక్ట్, 1954 (1954 యొక్క 7 వ భాగం) అమలులోకి వచ్చినప్పుడు, సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అండ్ సాల్ట్ యాక్ట్, 1954, కొంచెం భిన్నమైన రూపంలో ఉన్నప్పటికీ, షెడ్యూల్లో 17 వ అంశాన్ని చేర్చడం ద్వారా సవరించబడింది. చివరగా అమలు చేసిన అంశం ఈ క్రింది విధంగా ఉంది :-

17. మునుపటి పన్నెండు నెలల్లో ఏ రోజునైనా యాభై లేదా అంతకంటే ఎక్కువ మంది కార్మికులు పనిచేస్తున్న లేదా పని చేస్తున్న కర్మాగారాలతో సహా ఏదైనా కర్మాగారంలో ఉత్పత్తి చేయబడే పాదరక్షలు, ఏ భాగంలోనైనా విద్యుత్ సహాయంతో లేదా సాధారణంగా అలా నిర్వహించబడే ఏ భాగంలోనైనా, అటువంటి శక్తి రెండు గుర్రపు శక్తికి సమానం.

{"పాదరక్షలు"లో బూట్లు, చెప్పులు, చెప్పులు లేదా మరేదైనా పేరుతో పిలువబడే అన్ని రకాల పాదరక్షలు ఉంటాయి."}, 10% యాడ్వలోరెమ్.

తాత్కాలిక పన్నుల సేకరణ చట్టం, 1931, (1931 యొక్క XVI) నిబంధనల ప్రకారం, ఆ మేరకు బిల్లులో ప్రకటన కారణంగా 1954 ఫిబ్రవరి 28 నుండి సుంకం విధించబడింది. అంతకు ముందు రోజు కాన్పూర్ సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ సూపరింటెండెంట్, పిటిషనర్ నుండి అన్ని పాదరక్షల నిల్వల డిక్లరేషన్ పొందడానికి తన శాఖకు చెందిన ఇన్స్పెక్టర్లను నియమించారు మరియు 1954 ఫిబ్రవరి 28 నుండి ఎక్సైజ్ సుంకం విధించే ఉద్దేశ్యంతో స్టాక్లను తనిఖీ చేయడానికి ఇన్స్పెక్టర్లను అనుమతించాలని అభ్యర్థించారు. పాదరక్షలపై ఎక్సైజ్ సుంకం విధించిన ఫలితంగా పిటిషనర్ 1954 మిగిలిన పది నెలల కాలంలో రూ. 9,47,630/- ఎక్సైజ్ డ్యూటీగా ఉంది. పిటిషనర్ పైన పేర్కొన్న రెండు యూనిట్లలో పాదరక్షలను ప్రజలకు విక్రయించడానికి మరియు సైన్యం మరియు పోలీసుల ఉపయోగం కోసం ప్రభుత్వానికి సరఫరా చేయడానికి సమర్పిస్తాడు. తాము చెల్లించిన ఎక్సైజ్ సుంకాన్ని వినియోగదారుడికి బదలాయించే సామర్థ్యం ఉన్నప్పటికీ, అటువంటి సుంకం లేని వారి నుండి తీవ్రమైన పోటీ కారణంగా ప్రజలకు బూట్లు విక్రయించే ధరలో దానిని చేర్చలేకపోయామని, అయితే ప్రభుత్వానికి సరఫరా చేసే పాదరక్షల ధరలో ఎక్సైజ్ సుంకాన్ని చేర్చలేదని పిటిషనర్ వాదించారు. ఆ విధంగా రూ.7

లక్షలను కంపెనీయే సమకూర్చింది. పిటిషనర్ అలహాబాద్ సెంట్రల్ ఎక్సిసిస్ కలెక్టర్ ముందు వాదించారు. సుంకం యొక్క లెక్కింపు భారతదేశంలోని బయటి ప్రాంతాలలో దాని పంపిణీదారులు చెల్లించే సరుకు రవాణా, పేకింగ్ మరియు పంపిణీ ఛార్జీలతో సహా ధర్పై ఆధారపడి ఉండకూడదు. పిటిషనర్ వాదనను కలెక్టర్ అంగీకరించలేదు. పిటిషనర్ సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూకు అప్పీలు చేశాడు, కానీ అప్పీల్ పరిష్కరించబడటానికి ముందు, పిటిషనర్ రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 కింద సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ అలహాబాద్ కలెక్టర్ ఉత్తర్వులను రద్దు చేయడానికి రిట్ లేదా రిట్లను మరియు కేంద్ర 'ప్రభుత్వాన్ని నిషేధించడానికి రిట్ లేదా రిట్లను అభ్యర్థించాడు. పిటిషనర్ పై 17 వ అంశంలోని నిబంధనలను అమలు చేయకుండా, అందులో విధించే ఎక్సైజ్ సుంకాన్ని వసూలు చేయకుండా సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ, కలెక్టర్, సెంట్రల్ ఎక్సైజ్ సూపరింటెండెంట్లు వ్యవహరిస్తారు.

పిటిషనర్ ప్రకారం, 50 మందికి పైగా కార్మికులను నియమించుకునే పాదరక్షల తయారీదారులు లేదా 2 హెచ్పి కంటే ఎక్కువ విద్యుత్ సహాయంతో తయారీ ప్రక్రియను నిర్వహించడం మరియు ఇతర తయారీదారుల మధ్య పైన పేర్కొన్న అంశం 17 లో వ్యత్యాసం ఉంది. పిటిషనర్ అభిప్రాయం ప్రకారం, కార్మికుల సంఖ్య లేదా 2 హెచ్పి కంటే ఎక్కువ విద్యుత్ వినియోగం ఆధారంగా తయారీదారుల మధ్య వ్యత్యాసానికి సహేతుకమైన ఆధారం లేనందున ఇది వివక్షకు సమానం అని పిటిషనర్ వాదించారు 50 లేదా అంతకంటే ఎక్కువ మంది కార్మికులు లేదా అంతకంటే తక్కువ మంది పని చేసినా పాదరక్షల తయారీ యొక్క అవసరాలు ఒకేలా ఉంటాయని పిటిషనర్ వాదించారు. అధిక సంఖ్యలో కార్మికులు అవసరం ఎందుకంటే అవుట్ టర్న్ ఎక్కువగా ఉండాలి కాని ఈ సంఖ్య కార్యకలాపాల స్వభావాన్ని లేదా ఉత్పత్తి పద్ధతిని మార్చదు. అదేవిధంగా, ఎక్కువ సంఖ్యలో యాంత్రిక యూనిట్లు పనిచేయాల్సి వస్తే 2

HP కంటే ఎక్కువ అవసరం ఏర్పడుతుంది మరియు ఎక్కువ లేదా అంతకంటే తక్కువ శక్తిని ఉపయోగించడం వల్ల పెద్ద తయారీదారు మరియు చిన్న తయారీదారు మధ్య ముఖ్యమైన వ్యత్యాసం లేదు. అందువల్ల, పెద్ద తయారీదారులపై ఎక్సైజ్ సుంకం విధించడం వాణిజ్యంలో వివక్షను సృష్టిస్తుందని , ఇది న్యాయమైనది లేదా స్పష్టంగా కనిపించదు మరియు రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 14 ను ఉల్లంఘించడమేనని వాదించారు. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో ఎక్సైజ్ సుంకం విధించడం చట్టవిరుద్ధం, రాజ్యాంగ విరుద్ధమని చెబుతున్నారు.

దీనికి కొనసాగింపుగా ఇప్పటికే పోటీ దృష్ట్యా నష్టాల్లో తన వ్యాపారాన్ని కొనసాగిస్తున్న పిటిషనర్ ఇప్పుడు భారీ ఎక్సైజ్ సుంకాన్ని మోయాల్సి వస్తోందని, సుంకం చెల్లించని వారి పోటీ కారణంగా వినియోగదారుడికి బదిలీ చేయలేని భారీ ఎక్సైజ్ సుంకాన్ని మోయాల్సి వస్తోందని, ఇది తన వ్యాపారం నుంచి వైదొలిగే అవకాశం ఉందని, వీటిలో ఎక్సైజ్ డ్యూటీ విధించడం వల్ల నష్టపోయే అవకాశం ఉందని వాదించారు. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 19 (1) (ఎఫ్), (జి) మరియు 31 లను కూడా ఉల్లంఘించినట్లు అవుతుంది.

ప్యాకింగ్ ఖర్చు, సరుకు రవాణా, డిస్ట్రిబ్యూషన్ కమీషన్ ఛార్జీలతో సహా డిస్ట్రిబ్యూటర్లకు వసూలు చేసే ధరపై కాకుండా ఎక్స్ ఫ్యాక్టరీ ధరపై సుంకం లెక్కించాలని వాదించారు. ఇది ఎక్సైజ్ కలెక్టర్ ఆదేశాల మేరకే తప్పిదమని, సెర్టియోరారీ లేదా ఇతర సముచిత రిట్ జారీ చేయడం ద్వారా ఈ ఉత్తర్వులను రద్దు చేయాలని వాదించారు.

చివరగా, 1954 ఆర్థిక చట్టం 1954 ఏప్రిల్ 27 న రాష్ట్రపతి ఆమోదాన్ని పొందిందని, ఆ తేదీ నుండి చట్టంగా పరిగణించాలని వాదించారు. ఎక్సైజ్ సుంకం వసూలు[మార్చు] మార్చి, 1954 నుండి, ఆర్థిక బిల్లు చట్టంగా మారడానికి ముందు, చట్టవిరుద్ధమని చెప్పబడింది. ఈ వాదనలను మనం క్లుప్తంగా మాత్రమే చర్చిద్దాం, ఎందుకంటే వాటిలో చాలావరకు ఇప్పటికే పరిగణనలోకి తీసుకోబడ్డాయి మరియు ఇతర సందర్భాల్లో నిర్ణయించబడ్డాయి. ఈ కోర్టు..

పిటిషనర్ వినియోగదారుడికి బదిలీ చేయలేనందున ఈ సుంకం ఎక్సైజ్ సుంకం కాదనే వాదనను మా ముందు లేవనెత్తలేదు. ఈ విషయాన్ని పిటిషన్లో పేర్కొన్నారు. ఎక్సైజ్ డ్యూటీ అనేది ఉత్పత్తిపై విధించే సుంకం, ఆర్థికవేత్తల అభిప్రాయం ప్రకారం, ఇది ధరలో భాగంగా వినియోగదారుడికి బదిలీ చేయగల పరోక్ష పన్ను అయినప్పటికీ, కేవలం సుంకాన్ని బదిలీ చేయడం దాని ముఖ్యమైన లక్షణం కాదు. ఉత్పత్తిదారుడు లేదా తయారీదారు భరించినా అది ఎక్సైజ్ సుంకం కాదు. ఇటువంటి విధి యొక్క స్వభావం ఫెడరల్ కోర్టు యొక్క మొదటి కేసులో మరియు తరువాత ఫెడరల్ కోర్టు, ప్రివీ కౌన్సిల్ మరియు ఈ కోర్టు యొక్క ఇతర కేసులలో వివరించబడింది , కానీ ఈ ప్రాతిపదిక తీసుకోబడుతూనే ఉంది మరియు మేము ఆశ్చర్యపోతున్నాము; మళ్లీ లేవనెత్తారు .

1954 ఫైనాన్స్ యాక్ట్ ఆమోదం పొందడానికి ముందు సుంకం వసూలు చేయలేదనే వాదనలు విస్తృతంగా చర్చనీయాంశమయ్యాయి. ఈ కోర్టు ఇటీవల నిర్ణయించిన కేసులో మెసర్స్ ఛోటాభాయ్

జెతాభాయ్ పటేల్ మరియు కో వర్సెస్ యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా. పై నిర్ణయం దృష్ట్యా ఈ అంశం ఇకపై తెరిచేది కాదని అంగీకరిస్తున్నారు.

డ్యూటీ అడ్వలోరమ్ లెక్కించడంలో, ప్యాకింగ్ ఖర్చు, సరుకు రవాణా ఛార్జీలు మరియు పంపిణీ కోసం కమీషన్ ధరలో చేర్చడంలో ఎక్సైజ్ కలెక్టర్ సమర్థనీయమేనా లేదా అనే ప్రశ్న, అటువంటి అప్పీళ్లు మరియు సవరణలకు లోబడి చట్టం కింద ఏర్పాటైన అధికారుల నిర్ణయానికి సంబంధించిన విషయం, కానీ రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 ప్రకారం నేరుగా పరిశీలించాల్సిన విషయం కాదు. ఈ కోర్టు ఇటీవల ఇచ్చిన తీర్పును దృష్టిలో ఉంచుకుని.. శ్రీమతి ఉజ్జం బాయి వర్సెస్ స్టేట్ ఆఫ్ యు.పి (సివిల్ మిస్సీ పిటిషన్ నెం. 79 ఆఫ్ 1959) 1962 ఏప్రిల్ 10 న తీర్మానించింది. రెవెన్యూ బోర్డు ముందు అప్పీల్ పెండింగ్ లో ఉందని, కేంద్ర ప్రభుత్వానికి సవరించే హక్కు ఉన్న సమయంలో ప్రస్తుత పిటిషన్ దాఖలు చేయడం గమనార్హం.

రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 14, 19, 31 ప్రకారం సవాలును పరిగణనలోకి తీసుకుంటారు. ఈ ప్రతి అధికరణం క్రింద వాదన వివిధ కోణాల నుండి చూసిన ఒకే వాస్తవాలపై ఆధారపడి ఉంటుంది. పాదరక్షల పెద్ద తయారీదారులు మరియు చిన్న తయారీదారుల మధ్య వివక్ష ఉందని, ఇది ఎటువంటి వ్యత్యాసంపై ఆధారపడి లేదని వాదించారు. ఈ వివక్ష వల్ల పెద్ద ఉత్పత్తిదారులపై భారీ పన్ను విధించడం, చిన్న ఉత్పత్తిదారులకు అనుకూలంగా తగిన మినహాయింపు ఇవ్వడం వల్ల పెద్ద ఉత్పత్తిదారులను మార్కెట్ నుంచి బహిష్కరించడానికి తగినంత పోటీ ఏర్పడుతుందని అంటున్నారు. పన్ను చట్టవిరుద్ధం కావడం పిటిషనర్ ఆస్తిని జప్తు చేయడమే అవుతుంది. సుంకం విధించడం మొదట ఆర్టికల్ 14 ను వివక్షగా

సవాలు చేయడం, తరువాత ఆర్టికల్ 19 కింద ఆస్తిని పొందడం, కలిగి ఉండటం మరియు పారవేయడం లేదా వ్యాపారం లేదా వ్యాపారం లేదా వ్యాపారాన్ని కొనసాగించే హక్కును సవాలు చేయడం మరియు చివరగా డ్యూటీ వసూలు అనేది ఆర్టికల్ 31 కింద చట్టం యొక్క అధికారం లేకుండా ఆస్తిని జప్తు చేయడంగా వర్గీకరించబడుతుంది .

కార్మికుల సంఖ్య ఆధారంగా లేదా ఒక నిర్దిష్ట గుర్రపు శక్తి కంటే శక్తిని ఉపయోగించడం ఆధారంగా తయారీదారుల వర్గీకరణ ఉండదని భావించడంలో ఈ వాదన ఒక ప్రాథమిక అపోహతో బాధపడుతుంది. 50 లేదా అంతకంటే ఎక్కువ మంది కార్మికులను నియమించుకునే తయారీదారులను బాగా నిర్వచించిన తరగతిగా చెప్పవచ్చు. 2 హెచ్ పి కంటే ఎక్కువ విద్యుత్ సహాయంతో ఉత్పత్తి ప్రక్రియను నిర్వహిస్తున్న తయారీదారులు కూడా బాగా నిర్వచించబడిన తరగతి. కార్మికుల సంఖ్య లేదా ఉపయోగించే శక్తి పరిధిని బట్టి ఈ రకమైన చట్టాలు తరచుగా కనుగొనబడతాయి. అత్యంత స్పష్టమైన ఉదాహరణ కర్మాగారాల చట్టం, ఇది ఒక కర్మాగారాన్ని ఒక నిర్దిష్ట సంఖ్యలో కార్మికుల ఉపాధికి లేదా అధికార ఉపాధికి సంబంధించి నిర్వచిస్తుంది. పరిమాణంలో తేడా ఉండదనే వాదన చెల్లదు. పెద్ద తయారీదారులు తమ తయారీ ప్రక్రియలో ఆర్థిక శాస్త్రాన్ని ప్రభావితం చేయగలరని మరియు వారి అవుట్ టర్న్ పెద్దది మరియు వేగవంతమైనది, వారు చిన్న తయారీదారులను తక్కువగా విక్రయించగలరని అందరికీ తెలుసు. ఇది అలా కాకపోతే భారీ ఉత్పత్తి దాని ప్రయోజనాలన్నింటినీ కోల్పోతుంది. బోనస్, కార్మిక సంక్షేమంపై ఖర్చులు వంటి గతంలో లేని భారాలను ఇప్పుడు తయారీదారులు మోయాల్సి ఉంటుందనడంలో సందేహం లేదు, కానీ ఇప్పటికీ తయారీదారులు, వ్యాపారాన్ని బాగా నడిపిస్తే, సామూహిక ఉత్పత్తి ద్వారా అదే వస్తువును చిన్న తయారీదారులతో సమానమైన పోటీ ధరను అందించవచ్చు మరియు భారాన్ని కూడా భరించవచ్చు. అందువల్ల, ఎక్సైజ్ సుంకాన్ని విధించేటప్పుడు,

పెద్ద తయారీదారు వలె సుంకాన్ని సులభంగా చెల్లించలేని చిన్న తయారీదారుకు అనుకూలంగా మినహాయింపు ఇవ్వాలనే ఖచ్చితమైన కోరిక ఉంది. సహకార సంఘాలు, కుటీర పరిశ్రమలు, చిన్న ఉత్పత్తిదారుల ప్రయోజనాల దృష్ట్యా ఇటువంటి వర్గీకరణ తరచుగా వారికి ఉత్తేజాన్ని ఇవ్వడానికి మరియు పెద్ద పరిశ్రమలతో పోటీ పడి వినాశనం నుండి రక్షించడానికి చేయవలసి ఉంటుంది.వివక్ష కారణంగా ఇది ఎప్పుడూ విజయవంతం కాలేదు . ఇటీవల ఓరియంట్ వీవింగ్ మిల్స్ (పి) లిమిటెడ్ వర్సెస్ యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా కోర్టు కూడా వందలాది మగ్గాలు పనిచేసే బడా కంపెనీలకు వ్యతిరేకంగా సహకార ప్రాతిపదికన కొన్ని మగ్గాలు పనిచేసే సొసైటీలకు ఇచ్చిన మినహాయింపుకు సంబంధించి ఇదే వాదనను పరిగణనలోకితీసుకుంది. మినహాయింపు రాజ్యాంగబద్ధమైనదని, సహకార సంఘాల వర్గీకరణ సహేతుకమని భావించారు.

50 మందికి మించకుండా కార్మికులను నియమించుకుని, వారి తయారీ ప్రక్రియను కొనసాగిస్తున్న చాలా చిన్న తయారీదారుల విషయంలో మినహాయింపు పనిచేస్తుంది. 2 HP కంటే ఎక్కువ విద్యుత్ ఉండరాదు. ఇదిచిన్న చిన్న ఆందోళనలకు రక్షణ కల్పిస్తుంది, వారు సుంకం చెల్లించవలసి వస్తే, వ్యాపారం నుండి బయటకు వెళ్ళవలసి ఉంటుంది.

మా తీర్పులో విచక్షణారహితంగా వర్గీకరించబడిన షెడ్యూల్ సహేతుకమైన వర్గీకరణపై ఆధారపడి ఉంటుంది మరియు చెల్లుబాటు అవుతుంది, చట్టం చెల్లుబాటు అవుతుందని భావిస్తే, ఆర్టికల్ 19 మరియు 31 ప్రకారం దాడి కూడా విఫలం కావాలి.

పైన చెప్పిన అంశాల దృష్ట్యా పిటిషన్ విఫలం కావాలి. దీన్ని ఖర్చులతో కొట్టివేస్తారు.

పిటిషన్ కొట్టివేత..